

בכורות פרק ב הלוקח עובר פרתו דף יג

משך לאחר שנתן כסף צריך לזורקו לים המלח, ולכאורה צריך להבין למה הברייתא דיברה גם במשיכה וגם בכסף. רבא הסביר שמדובר בגוי שקיבל על עצמו לדון בדיני ישראל שמשיכה קונה ובין ברישא ובין בסיפא מעיקר הדין יכול להחזיר את העבודה זרה משום שהמקח טעות אלא שבסיפא היות ונתן את הכסף נראה שקנה את העבודה זרה וגזרו חכמים שלא יחזיר, אביי הסביר שבסיפא אין זה מקח טעות משום שנתן את הכסף לפני המשיכה והיה צריך לבדוק אם אין שם עבודה זרה, רבינא הסביר שברישא צריך לגרוס שלא משך ולא נתן כסף ויכול לחזור מהדברים שסיכמו ביניהם ואין בכך משום מחוסר אמנה. ר' אשי הסביר שלא מדובר שקיבל על עצמו לדון בדיני ישראל אלא סתם עכו"ם שקונה בכסף ולכן ברישא יכול לחזור שלא נתן כסף ומה שכתוב בסיפא שנתן כסף וגם משך הוא אגב הרישא.

הקונה עובר פרה במעי אימו מעכו"ם, וכן המוכר עובר לעכו"ם, עובר שנולד מבהמת שותפות של יהודי ועכו"ם, הנותן לעכו"ם לגדל בהמה תמורת שותפות בוולדות, המקבל בהמה מעכו"ם תמורת שותפות בוולדות, בכולם אין הוולד בקדושת בכור שכתוב **"והקדשי לי כל בכור לישראל"** למעט עכו"ם. כהנים ולוויים חייבים בקדושת בכור.

הוקדם פרק קדושת פטר חמור לדיני קדושת בכור בהמה טהורה משום שפטר חמור חביב שביציאת מצרים נשאו החמורים את הכסף והזהב של בני ישראל, או משום שדיניו קצרים בפרק אחד.

ריש לקיש אמר בשם ר' אושעיא שישראל שנתן כסף לעכו"ם בתמורה לבהמתו קנה וחייבת בבכורה, עכו"ם שנתן כסף לישראל בתמורה לבהמתו קנה ופטור מבכורה, אביי הסביר שגוי קונה ומקנה בכסף ולא במשיכה שכתוב **"וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך"** ולמדו עמיתך כלומר ישראל קונה ומקנה במשיכה אבל גוי קונה ומקנה בקניין אחר שהוא כסף.

אמימר סבר שגוי קונה ומקנה במשיכה, ייתכן וסבר כדעת ר"י שיהודי קונה מהתורה בכסף ולמד מהמילה 'עמיתך' שגוי קונה במשיכה, וייתן שסבר כדעת ריש לקיש שיהודי קונה מהתורה במשיכה ולמד מהמילה 'עמיתך' למיעוט על המשך הפסוק **"אל תונו איש את אחיו"** שמותר להונות גוי במכירה וצריך פסוק לכך היות וסבר שאסור לגנוב מגוי. בברייתא כתוב שהקונה שברים של כסף מעכו"ם ומצא בהם עבודה זרה אם משך עד שלא נתן כסף יחזיר ואם